

1. Ha mardos bű-nőm, vét - kem, Én Jé-zus Krisztu-som,
Te kí-nod, szenvedé - sed, Add, e-szembe jus-son;

És hogy a ke - reszt ol - tá - rán A

ten-ger-nyi sok bű-nért És ér - tem meg-hal - tál.

2. Mily mérhetetlen csoda, / Ó! gondold meg azért! / Vért Jézus bőven ontá / A bűnös szolgálért; / Maga az igaz Úr Isten / Ím, értem, elveszettért / A halálra mégyen.

3. Én azért adok hálát / Szívemből mindenkor, / Mert szenvedésed árán / Megváltál kínomtól, / És áldlak sok inségedért, / Mit értem elviseltél, / Hű szeretetedért.

4. Ó! Uram, kínod engem / Mindenkor serkentsen, / Hogy bűnöm, sok-sok vétkem / Elhagyjam serényen; / Hogy el ne felejtsem soha, / Mily áldozatba került / Az éltém váltsága.

5. Add, hogy a keresztemet / Most békén hordozzam, / És az én szégyenemet, / Ó! Istenem, Uram. / A rosszat meg ne szeressem, / És példád mindig híven / Ó! hadd követhessem!

6. Mással segíts úgy tennem, / Mint azt tőlem várod; / Jóságban, szeretetben / Léven bizonyosságod. / A magam hasznát nem nézve / Én járjak lábnyomodban, / Csak téged követve.

7. A kínod vigaszom lett, / És gyötrő fájdalmad; / Így leltem békességet, / Mely mindig megmarad. / Csak érdemedben bízhatok. / Mert nem vetsz el te engem, / S az üdvre így jutok.

Gesenius Justus, 1646. (1601—1671.)